

III. 45, 46 Druhá Lílá poznává Sarasvatí a prosí ji o požehnání.

DRUHÁ LÍLÁ řekla **Sarasvatí**: Ó bohyně, už dlouho uctívám bohyni Sarasvatí a ta se mi často zjevuje ve snu. Protože vypadáš stejně jako ona, domnívám se, že nemůžeš být nikdo jiný než Sarasvatí. Snažně tě prosím o požehnání. Pokud můj manžel padne v bitvě, nechť mohu jít za ním v těle, které nyní mám, ať půjde kamkoli.

SARASVATÍ odpověděla: Má milá, uctívala jsi mne oddaně po dlouhý čas, proto ti tvé přání splním.

PRVNÍ LÍLÁ řekla **Sarasvatí**: Tvá slova nikdy nelžou a tvá přání se vždy plní. Řekni mi, prosím, proč jsi taky mně neumožnila cestovat v tomtéž těle z jedné roviny Vědomí do druhé.

SARASVATÍ odpověděla: Má drahá, já ve skutečnosti nikomu nic neumožňuji. Každý *džíva* si svůj stav zaslouží svými skutky.

Jsem jen bohyně vládnoucí nad poznáním každé bytosti. Jsem síla jejich vědomí a jejich životní síly. Ať do sebe živá bytost pojme jakoukoli formu energie, ta během času přinese své plody. Ty jsi toužila po osvobození a získala jsi je. Můžeš to považovat za plody svého odříkání a uctívání božstev, ale je to samo Vědomí, jež tě těmito plody obdařilo. Může se nám zdát, že ovoce padá z nebe, ale ve skutečnosti padá ze stromu.

VASIŠTHA pokračoval: Mezitímco spolu obě ženy hovořily, nasedl král Vidúratha do svého skvostného válečného vozu a vydal se do bitvy. Naneštěstí neodhadl dobře síly svoje ani protivníkovy a ocitl se přímo mezi řadami nepřátel.

Obě Líly, Sarasvatí i princezna, již bohyně udělila své požehnání, sledovaly hroznou bitvu z komnaty paláce.

Nebe pokryly střely od obou armád. Všude se rozléhal válečný ryk a město se zahalilo do oblaku prachu a kouře. Ve chvíli, kdy se král Vidúratha ocitl mezi nepřáteli, palba zesílila a ohnivé střely zasahovaly své cíle s dunivými zvuky khut-khut, tuk-tuk, džhun-džhun.